

Elgaard: Jeg takker den højtærede minister for besvarelsen af de to spørgsmål, jeg stillede; jeg mener, at disse besvarelser har interesse for den danske offentlighed.

Hvis det må være mig tilladt at stille endnu et spørgsmål, skal det være dette: Har regeringen, i dette tilfælde ministeriet for offentlige arbejder, i øjeblikket klarhed over, om Danmarks område er kortlagt igennem boringer, således at ministeriet nu ved, hvor mange steder man endnu vil iværksætte boringer?

Formanden: Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen har ordet for en kort bemærkning.

Boeck-Hansen: Vi har udtalt betænkelighed ved § 1, men vi må naturligvis erkende, at rigsdagen i sin tid har vedtaget denne paragraf, som er gået uændret ind i det foreliggende lovforslag. Men den måde, hvorpå bestemmelsen blev administreret under den hidtil gældende koncession, har givet os betænkeligheder. Vi kan ikke komme uden om, at vi har været kede af den måde, hvorpå den blev administreret. Hertil kommer, at det meget godt kan være, at man burde yde de lodsejere, under hvis jord råstoffet findes, nogen erstatning for, hvad der kommer op af de værdier, der ligger under deres jord. Derfor vil vi tale om det i et udvalg; jeg er tilbøjelig til at tro, at man vil give os ret.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg ved meget vel, at rigsdagen i sin tid har vedtaget undergrundsloven og de forskellige ændringer og forlængelser af den, men det udelukker ikke, at man nu undersøger, hvad drivkræfterne var til, at sådanne love blev vedtaget, og hvad årsagen var til, at de blev administreret på den måde, de er blevet administreret. Vi kommunister ved ikke, hvad der foregik i de folketingsudvalg, der før krigen beskæftigede sig med undergrundsloven. Vi er ikke klar over, hvorvidt disse folketingsudvalg i detaljer fik forelagt statsministeriets planer om, hvorledes man agtede at administrere loven, hvilke koncessioner man agtede at give o. s. v., og uanset at rigsdagen i sin tid har vedtaget undergrundsloven og dens ændringer, mener vi derfor, at en undersøgelse af de spørgsmål, jeg har rejst, er hensigtsmæssig. Jeg finder også, at

ministeren selv, måske uden selv helt at være klar over det, har givet udtryk for, at noget sådant måtte ske. Han talte nemlig om „udgangen af denne kedelige affære, vi er kommet ind i“. Ministeren mener altså selv, at det er en kedelig affære, vi er kommet ind i. Så synes jeg også, det skulle undersøges: Hvorfor kom man ind i en sådan kedelig affære?

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg er ikke i stand til at svare det ærede medlem hr. Elgaard på stående fod, men alle ønskede oplysninger skal blive fremskaffet. Jeg tror nok, jeg har en begrundet mening om det, men jeg vil nødig sige noget, som ikke er helt korrekt.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at hans parti ikke kendte noget til de forhandlinger, der dengang blev ført i udvalget. Er der da nogen grund til at tro, ærede medlem, at de oplysninger, som udvalget dengang søgte, ikke fremkom? Det kan man da ikke tro, og så synes jeg, jeg har ret, når jeg siger, at lovforslaget dengang blev behandlet på normal måde i rigsdagen; man havde dengang lejlighed til at få alle de oplysninger, man ønskede. Der er derfor ingen grund for mig til nu, snart en halv snes år efter, at begynde at søge oplysninger om, hvad der er foregået.

Det ærede medlem siger, at jeg betragter dette her som en kedelig affære. Udvalget er på et vist tidspunkt kommet til den konklusion, at saltfundet ved Harte var et falsum, som ganske vist ikke til 100 pct. var bevist, men i sin betænkning har udvalget givet udtryk for den opfattelse. Det kan jeg vel nok have lov til at betegne som en kedelig affære, men jeg beder det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke at lægge mere i mine ord end netop dette.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet for en kort bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg vil foreløbig tillade mig at nære et i hvert fald formelt håb om at komme med i det udvalg, der nedsættes angående denne sag; og hvis jeg skulle komme med, vil jeg i udvalget stille den højtærede minister en række spørgsmål. Det synes nemlig at være opfattelsen her i tinget eller hos dets flertal, at spørgsmål, der stilles i et udvalg, skal besvares, og ministeren gav jo også udtryk for, at det hører til den normale forretningsgang, når det drejer sig om udvalgsarbejde.

Hvis der efter ministerens mening ikke er noget at skjule eller være ked af, kan han